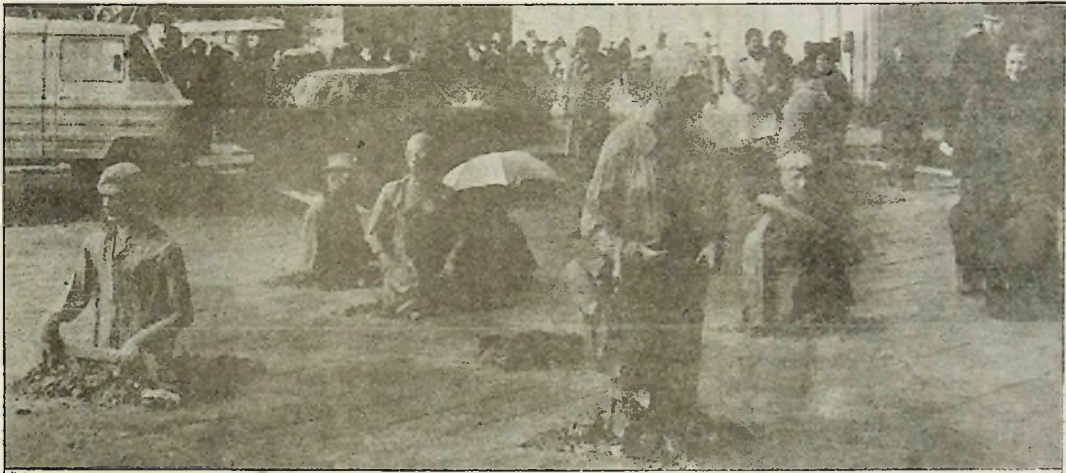

L I N I Ș T E A S C E N A Ț I I L O R

"FIGURI STRANII" - 1977 DECEMBRIE - WARSZAWA

OVIDIU PETICAN

SAGRADA FAMILIA

conversația
VASILE POPOVICI
TIMIȘOARA

Clipe rare

„...DACĂ VREM SĂ CÎȘTIGĂM, VA TREBUI
SĂ FIM MAI REALIȘTI...”

FLORIN DIDILESCU: - Golan ca golan,
dar huligan ați fost, domnule
Popovici?

VASILE POPOVICI -E peribil să vorbești
despre tine și să spui ce-ai făcut, mai
ales că aceasta îmi amintește parte din
mascarada de la București: "unde ai fost
domnule, în zilele respective?" Dar da-
că mă întrebați, trebuie să vă spun că
am fost huligan și că nu am apărut în
stradă pe data de 20, atunci când se pa-
re că o mică parte dintre cei care ie-
șiseră știau cîte ceva, că e voie de la
poliție, pare-se. Noi, cei mulți și proști
nu știam, dar am ieșit încă din 16. Im-
preună cu un grup de prieteni, scriitori,
Daniel Vighi, Viorel Marineasa, Cornel
Secu (care a doua zi, în 17, va fi împuș-
cat), Eugen Buraru, Doina Pașca Harsanyi
cu Niki Harsanyi, soțul ei, Mihai Coza-
riuc, un prieten, inginer silvic, în afir-
mit, au mai fost și alții, pe care acum,
în grabă, nu mi-i amintesc. N-au fost
mulți intelectuali, dar au fost.

F.D. - Deja în B 86 se vorbea despre
dumneavoastră ca despre o pro-
misune a criticii literare ro-
mânești. Bănuiesc că nu v-ați
oprit întîmplător la Marin
Preda. Cum explicați "nevoia de
Preda"?

V.P. -Mă provocați să vorbesc despre
literatură și o fac ca și cînd aș vor-
bi despre o altă existență a mea sau a
altcuiva, străin poate, parcă de mine.
De ce nevoia de Preda? Pentru că
atunci mi se părea că Preda e o cază
într-o literatură și într-o vreme în
care în jur se întindea un pustiitor

deșert. M-am oprit la Preda pentru că
dincolo de literatura lui frustă, cel
puțin la prima vedere frustă, mi se
părea că descopăr un rafinament de ma-
re scriitor. Cartea de atunci despre
Preda mi se pare azi tehnicistă și eu
m-am îndepărtat de ea. Ea ar mai pu-
tea să intereseze azi vreun student
aplicat. Mă simt mai apropiat de cea
de-a doua carte, "Eu, personajul", în
care am încercat să fac introspecție;
dar -după cum vă spuneam, de literatură
mă simt acum, parcă, detașat. Dar nu
mă simt bine nici în pielea celui de
acum, care s-a angrenat în politică.
Simt că nu asta îmi e vocația, dar
din decembrie nu mă mai pot opri, lă-
sîndu-mă în continuare minat de im-
pulsul de atunci.

F.D. - E adevărat că v-ați retras de
la conducerea Societății Timișoara
? Ce anume v-a determinat?

V.P. -Nu, nu voiam să mă retrag. Mi
se părea doar că acest titlu de
președinte al Societății Timișoara
e prea mult pentru mine. A fost pur
și simplu un recul datorat sentimentu-
lui de impostură pe care-l poți avea
la un moment dat cînd ți se pare că un
lucru a luat prea mare amploare și că
nu acoperi prin tine titlul care ți
se atîrnă. Voiam doar să se renunțe
la titlul de președinte al societății.
Societatea poate funcționa, cred eu, și
fără președinte, însă colegii insistă.

RĂNÎN SAU NU ȘEP?

Sînt nehotărît, sînt prins între refu-
zul de a admite această impostură și
prezumpția de lașitate care s-ar pu-
tea ivi, încît n-am luat încă o hotă-
rîre fermă.

F.D. - Dar credeți în continuare în
ideea Societății Timișoara?

V.P. -Cred în Societatea Timișoara
ca principala forță de opoziție din
țară. Poate este mult spus, dar cred
că în lunile de dinainte Societatea
s-a dovedit a fi o forță de opoziție
de care a trebuit să se țină seama.
Ea a creat un curent, cred eu, și a a-
vut credibilitate -cel puțin în orașul
nostru- cînd a anunțat că nici
unul din membrii fondatori ai socie-
tății nu candidează în alegeri, deci
nu urmărește puterea. Și, dacă vreți,
nici nu am dorit publicitate. Aceasta
s-a făcut cumva împotriva voinței noas-
tre. Am dorit numai ca în această țară
să fie bine. Căci dacă tinerețea
noastră a cam trecut, măcar tinerețea
copiilor noștri să fie altfel.

F.D. - N-ați obosit, domnule Vasile
Popovici?

V.P. - Ingrozitor am obosit. De multe
luni mă simt la capătul puterilor, și nu
numai eu. Toți colegii mei au obosit.
Ne încurajăm însă unii pe alții și aș-
teptăm să găsim în jurul nostru oameni
tineri cărora să le predăm ștăfeta.

F.D. - Dumneavoastră personal, deși nu
ați candidat și nu faceți parte
din nici un partid, vă simțiți
cumva un înfrînt?

V.P. - Nu facem parte nici unul dintre
noi din nici un partid. Aceasta este o
condiție pentru a face parte din Socie-
tate, face parte din statutul nostru.
Înfrînt nu mă simt și nici colegii mei.
Mai ales George Șerban. El este teribil
din punctul acesta de vedere și are încă
o dată și încă o dată admirația mea.
Ne-am așteptat cumva la rezultatele ace-
stea, deși, -e drept-, am avut și momente
în care ne gîndeam că va fi și la noi
ca în Nicaragua, că în ultimul moment lu-
mea, individul va avea străfulgerarea
aceea de luciditate și curaj pe care,
credeam noi, în rare clipe, că le are,
pentru a se exprima liber. Ne gîndeam
că în fața hîrtiei, totuși, se va gîndi
că nu poate să-și dea votul unor comu-
niști. Dar un înfrînt nu mă simt, în ciu-

da rezultatelor dezastruoase. Eu cred că o breașă s-a făcut și că procesul, așa cum s-a mai afirmat, este ireversibil. Eu n-am văzut pe cineva să treacă din tabără noastră în tabără cealaltă. Am văzut numai fenomenul invers. Sigur că, dacă vrem să câștigăm, va trebui să fim mai realști și să ținem seama mai mult de factorul psihologic, de mentalitatea acestui popor.

F.D. - Ce credeți că a pierdut și ce credeți că a câștigat poporul român în urma rezultatului alegerilor de la 10 mai?

V.P. - Nu știu dacă a câștigat ceva. De pierdut, a pierdut o șansă pe doi ani și, cine știe, pe mai multă vreme, pentru că, din păcate, avem o tristă experiență a felului foarte perid și foarte efica ce în care comuniștii nu numai că câștigă puterea, dar știu și să o mențină. Totuși, nu vreau să mă arăt foarte pesimist. Cred că procesul din țările din jurul nostru ne va antrena și pe noi și mai ales cred că nici marele vecin de la răsărit nu mai are mult; înft, orice ar face actualii noștri conducători, presupunnd că vor continua să joace neloalial, ei tot vor pierde, prin contextul extern.

Această minoritate care este extraordinar de hotărâtă să nu cedeze este această minoritate care, de fapt, a făcut revoluția... Spuneam undeva, -adică Marcel Tolcea a remarcat-o primul, dar am și eu convingerea asta-că dacă la 22 decembrie Ceaușescu ar fi făcut un referendum, dacă ar fi avut posibilitatea să-l facă, cred că ar fi ieșit învingător.

F.D. - Deși nu aveți vîrsta, ce ați fi gîndit, ce ați fi făcut, dacă l-ați fi văzut pe propriul copil în Piața Universității sau în Piața Operei strigînd și acuzînd în același timp: "Ne-ați vîndut comunistului!"

V.P. - Cred că nu mi-ar fi rămas decît să mă sinucid.

F.D. - Că o societate nouă poate fi clădită pe o minciună a dovedit-o însăși istoria ultimilor 45 de ani (și nu numai a-cestia). Credeți că românii vor accepta din nou minciuna?

V.P. - Este ceea ce am spus personal domnului Iliescu: "Domnule Iliescu, în țara asta nu se mai poate minți și ori-ce minciună se întoarce împotriva celui care o spune, lovindu-l de zece ori". Nu cred că se mai poate minți în țara asta. Sau se mai poate, dar cu mari riscuri. Și mai cred că istoria încredințată care se va scrie, istoria acestor ultime luni, va sancționa fiecare minciună pe care liderii noștri provizorii recent căfăniți au comis-o. Ei vor da seama pentru fiecare minciună și cred că, pe măsură ce mijloacele de informare ale opoziției vor câștiga teren, aceste minciuni vor rămîne tot mai dezgolate în fața mulțimilor.

F.D. - Ce-și propune Societatea Timișoara de acum înainte?

V.P. - Societatea Timișoara s-a organizat în mai multe secțiuni, una dintre ele, poate cea mai importantă, este aceea a apărării drepturilor omului. Ne propunem deci să luăm atitudine și să intervenim prompt de

numai în revistă

CONVERSAȚIA
și în
LIMITE

CE MÎNCĂM?
CE BEM?
CE ÎMBRĂCĂM?

fiecare dată cînd poliția, parțial sau în totalitate miliție, va încerca să-și reîntre, cum zic ei, în drepturi și s-o facă la modul abuziv, încercînd să penalizeze atitudinii politice. Mai avem și o secțiune culturală și o alta socială în care încercăm să angrenăm sindicatul. În sfîrșit, încercăm să ne organizăm într-un fel, și sigur că vom face opoziție politică. Vom încerca deci să creăm în țară și în străinătate filiale ale Societății Timișoara și să coordonăm o opoziție coerentă.

F.D. - Nu credeam, după evenimentele din ianuarie-februarie, că acea regretabilă dihotomie "a muncii" / "a gîndii" va mai cunoaște în România o renaștere cu implicații atât de violente.

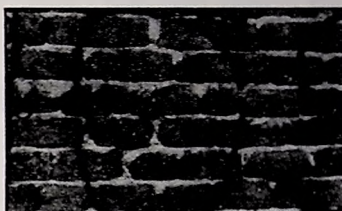
V.P. - Unul din cele mai teribile sloganuri apărute după evenimentele din decembrie, arune "Noi muncim, noi nu gîndim!", arată cît de adînc implementate sînt unele principii ale doctrinei comuniste și cît de subredă este baza pe care noi vrem să construim o societate democratică. "Munca l-a creat pe om", am putut auzi, stupefiați, din gura viitorului președinte al României, în emisiunea televizată din 17 mai. Propoziția, marxisto-leninist-stalinist-ceaușistă, are un subtext:

Este om numai

cel ce muncește, muncește numai cel ce muncește fizic, oricine nu muncește fizic se face vinovat de crima de "a gîndi". Pentru comuniști, intelectualul este un potențial eretic, de aceea el trebuie culpabilizat: "neproductiv", el trăiește pe seama muncii fizice a clasei muncitoare. În felul acesta, comunismul condamnă din capul locului orice activitate creatoare, precum și agenții ei, intelectuali.

F.D. - Și totuși, nu credeți că societatea comunistă are nevoie măcar de o intelectualitate tehnică?

V.P. - Pentru a ține cît de cît pasul cu progresul economic mondial, în condițiile în care intelectualitatea proprie este în permanență distrusă, comunismul recurge la spionajul economic, dezvoltînd o enormă armată de informatori externi. Societățile totalitare comuniste încearcă astfel să se salveze printr-o manevră cu dublă bătaie: elimină intelectualitatea, factorul de potențială vizidență, și fură tehnologia occidentală spre a putea supraviețui. Comunismul își supraviețuiește printr-o continuă și atentă decapitare a națiunii. Evenimentele recente din 13, 14 și 15 iunie arată că strategia comuniștilor a rămas neschimbată, ei preferă, spre a se menține la putere, să îndepărteze intelectualitatea română, să o înșălminte, să o nimicească, știind că o populație indoctrinată, dezinformată, lipsită de marii ei cărturari indepen-

denți, va putea fi ușor manipulată și stăpînită. Ca și fascismul, comunismul mizează pe instinctualitatea pură. Niciodată ca în aceste zile de cosmar n-am putut vedea mai bine cît de efica-ce poate fi propaganda comunistă, cît de îngrozitoare pot fi în minile ei canalele de informații (televiziunea, radioul, presa), și cît de lipsiți de scrupule pot fi activiștii de partid camuflați, în lupta lor pentru menținerea puterii. Nu condamnă atît acea masă de manevră care sînt minierii, condamn pe cei care se folosesc de naivitatea și de primitivismul în care i-a aruncat regimul de ieri și de azi. Ei și copiii lor vor fi primii care vor suferi în societatea terorii instaurată în România zilelor noastre.

Izgonirea intelectualilor, acesta este prețul pe care noul regim, ca și cel vechi, îl cere pentru a guverna.

F.D. - Care sînt șansele de supraviețuire a intelectualilor?

V.P. - Ele sînt minime, după opinia mea. Mulți vor părăsi țara, din păcate. Salvarea, pentru ei, ca și pentru întreaga națiune, nu poate veni decît din exterior, din presiunea drastică a marilor puteri mondiale asupra guvernului român.

F.D. - Am convingerea că afirmația dumneavoastră își are izvorul într-un pesimism de moment. Ce determină, în mod special, lipsa dumneavoastră de încredere în salvarea venită din interior?

V.P. - Găsesc că e deosebit de îngrijorător faptul că în aceste ultime luni nu au apărut încă acei lideri ai opoziției care să coaguleze în jurul lor forțele democratice din țară. Dacă ei înțirzie să apară, șansele noastre rămîn minime.

Timișoara, 10 iunie și 19 iunie 1990
FLORIN DIDILESCU

ANCHETA

conversația

DREPTURI OBLIGAȚII PRIVILEGII

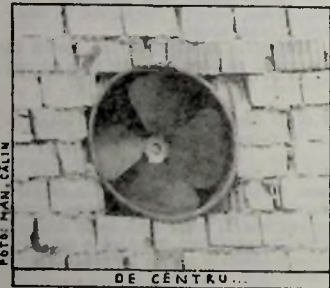
„PRIVILEGIILE AU FOST UN REZULTAT AL NEEXERCITĂRII D ȘI O...”

RUXANDRA BURACU - jurnist

1. Deoarece contextul social-politic este încă greu de definit, îmi permit să răspund la întrebare referindu-mă la vechiul context. Reglementările juridice au fost atât de numeroase, încât majoritatea relațiilor sociale, intrând sub incidența lor, deveneau raporturi juridice. Exemplu: simpla adresare între persoane a devenit, prin decret prezidențial, un raport juridic. Și așa, în final, devenit parte a raporturilor juridice, era și titularul a numărate drepturi și obligații. Diferențieri prea mari între drepturi și obligații nu erau, adică titularul avea dreptul de a respecta toate normele juridice și, în același timp, avea obligația corelativă. Diferențierea apărea însă între drepturi și obligații, pe de o parte, și privilegii, pe de altă parte. Privilegiile au fost un rezultat al neexercitării drepturilor și obligațiilor mai sau mai mult. Tocmai acest context a permis apariția statorniciei privilegii și privilegiat.

2. Dacă răspunsul la prima întrebare dovedește că am înțeles corect acești termeni, îmi place să cred că activitatea mea în cadrul instituției va reflecta acest lucru. Întrebarea este în ce măsură activitatea mea se regăsește în cea a instituției în care lucrez.

3. Foarte ușor, în contextul social-politic actual.

IOAN ROȘCA - manager (I.O.I.)

1. Unii înțeleg foarte relativ acești termeni și nu îi folosesc în adevăratul lor sens.
2. În prezent, în mai puțin de 10%.
3. Foarte ușor, ținând cont de mentalitatea și ideologia existentă (încă).

MIHAELA LEOCA - profesoară

1. Drept = un concept care desemnează o posibilitate a individului, garantată

printr-un înscris oficial, spre deosebire de privilegiu, care ar fi "moșul de frică" al dreptului, având deci un caracter supranatural al dreptului și o arie mai restrânsă de manifestare. În contextul social-politic actual există obligația de a acorda drepturi și de a le respecta, odată acordate. Altfel, termenul în sine, acum înlocuiește responsabilitate, grija de a respecta libertatea altora.

1. **C**um înțelegeți, în contextul social-politic actual, diferențierea între termenii DREPT-OBLIGAȚIE-PRIVILEGIU?

2. **I**n ce măsură credeți că activitatea din instituția dumneavoastră se bazează pe înțelegerea justă a acestor termeni?

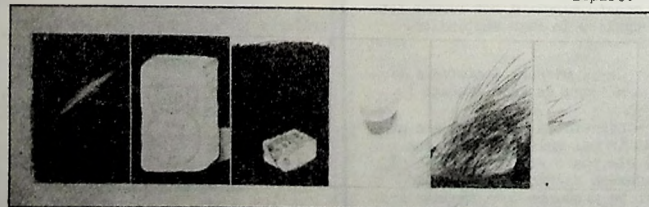
3. **C**ît de ușor credeți că se poate alina în practică de la un termen la altul?

2. Câtă ar fi: avem obligații, nu le cunoaștem, neexistând un statut al nostru bine precizat; iar despre privilegii nu poate fi vorba, decădând.

3. În contextul actual, drepturile trebuie să ni le precizăm și să le dăm un caracter oficial; va trebui să luptăm, să le apărăm, pentru a nu deveni goale de conținut sau privilegiu pentru cîțiva care le cunosc și reușesc să și le mențină. Suprastructura va avea, în condiții de democrație, obligația de a respecta drepturile și privilegiile, impunându-ne și nouă acest comportament.

ILDIKO MUST - medic psihiatru

1. Instituirea unei democrații autentice presupune afirmarea unor valori ca LIBERTATE, EGALITATE, DREPTATE și implică restructurarea raportului individ-societate, exprimat prin sistemul

*ZAHĂR, UNT, OU, CARNE... - DESEN RESPINS ÎN '81 -

drepturilor și al obligațiilor umane, implicând și problema legitimității puterii. Termenul de "drept" trebuie înțeles ca o prerogativă recunoscută persoanei de a avea o anumită conduită în raport cu alții și de a aștepta și din partea altora aceeași conduită în raport cu sine, expresie a unui interes legitim. Orice drept, pentru a fi efectiv, implică obligații corelative. De exemplu: libertatea de exprimare, de opinie, drept esențial pentru constituirea unei democrații, presupune pentru fiecare persoană obligația de a respecta și înțelege dreptul la opinie al celuilalt, deci obligația de a se angaja într-un dialog. Încălcarea unor principii care trebuie să guverneze domeniul drepturilor umane - EGALITATE, DREPTATE - implică riscul alunecării în domeniul privilegiilor ca drepturi constituite în favoarea unor persoane, grupuri, care în mod legitim nu ar trebui să beneficieze de aceste drepturi.

2. Prin intermediul activității de asistență psihiatrică și asistență socială din instituția noastră, s-a acționat cu mai mult sau mai puțin succes pentru afirmarea și apărarea drepturilor și intereselor legitime ale unor categorii de persoane defavorizate sub acest aspect (bolnavul psihic), vizînd realizarea condițiilor necesare unei existențe demne pentru această categorie.

3. Corelația drept-obligație, fără a fi întotdeauna reglementată expresiv, este de foarte multe ori implicită și are semnificații morale, în acest scop considerăm important pentru momentul actual extinderea reglementărilor expresive privind obligațiile.

L.M. - inginer

1. Diferențierea nu este făcută suficient din cauză că populația a fost frustrată o perioadă îndelungată de drepturi și privilegii, avînd preponderent obligații, fără obligația de a-și cere drepturile și, mai ales, de a fi conștientă de ele. În ce mă privește, cred că dreptul trebuie cerut, obligația trebuie onorată, iar privilegiul lăsat să i se ofere celui mai lipsit.

STORIA

2. În foarte mică măsură, din cauză că este menținut același mod de gândire și aceeași structură organizatorică dinainte de decembrie 1989.

3. Într-o societate ca cea arădeană se aluneacă foarte ușor (din cauza înșirărilor schimbării) de la un termen la altul, foarte mulți oameni fiind obșnuiți să profite din denaturarea sensului acestor termeni. Multe persoane ar trebui să coboare ca poziție socială prin respectarea strictă a termenilor, automat întreaga masă de oameni și-ar recâștiga demnitatea. Nerealizând însă sensul acestor termeni, cei mai mulți nu reacționează în nici un fel.

S.P. (stupid people)

1. Există o confuzie totală între acești termeni, în sensul în care foștii privilegiați au tot dreptul să ne impună nouă obligații (nouă, celorlalți).

4. Activitatea din întreprinderea noastră se bazează pe neînțelegerea acestor termeni.

5. Paradoxal, dar toată lumea dănaște diferențele între acești termeni, confuzia rezultă dintr-un joc al intereselor.

D.C. - medic stagiar

1. Existența societății impune un echilibru între obligațiile și drepturile membrilor ei. Aceasta nu înseamnă că drepturile indivizilor sînt aceleași.

6. Nu cred că în societatea românească, în momentul de față, se face vreo diferențiere în acest sens.

7. Cel mai frecvent se întâmplă ca privilegiul să fie considerat un drept. În societatea noastră, în mod paradoxal, drepturile legitime au fost considerate privilegii: privilegiul de a poseda un pasaport, privilegiul de a avea apă caldă, de a plăti ieftin kWh etc.

O.P. (victor șomer)

1. Dăreata ai vrut-o, Georges Dandin ! În contextul social-politic actual, dreptul se confundă cu obligația, iar privilegiul rămîne pe mai departe dreptul foștilor.

2. În măsura perfectei răcoardii la contextul social-politic actual.

3. Ușor de tot.

Reporter LILIANA TRANDABUR

(În numerele viitoare revista noastră va prezenta aspecte, din casele de copii și leaderea de copii din Arad și din Județ. Interesul pentru aceste aspecte mai puțin cunoscute, chiar și după știință pînă în urmă de regimul trecut, re-a fost trezit de înființarea cu domnul ȘTEFIA GABOR, proiectant, cu care am avut un scurt dialog.)

REPORTER:

- Doamnă Ștefia Gabor, una din realitățile triste de pretutindeni este viața în casele de copii. În România se pare că în asemenea locuri - cu rare excepții - durează de aproape două decenii. Aproximativ de asemenea realități deservesc adevăratele "cărămizi" - așa cum, timid, s-au încercat unele demnificări la TV, prin jurnale-

- Știu că această preocupare a dumneavoastră datează de mulți ani. Spuneți-ne, vă rog, care a fost începutul ?

LILIANA GABOR: - Nu sînt nimic spectaculos. Din '70, împreună cu câteva colegi, ne-am gândit să venim în ajutorul copiilor așa-zis orfani, desigur, care sînt și în proporție de 90% - sînt, în fapt, copii abandonți de mamele lor, înșiși înșiși de la naștere în grădina casei lor de copii. Auzeam că murmurul lor o tot mai mare, grație "legii demografice", și mizeriei, a sărăciei, în schimb, fondurile alocate creșterii lor erau de la un an la altul, datorită "grăii" pînă rînteală a celui mai subțiriu.

Cum "crucetă" din înțelegerea noastră nu făcea decât să aducă cotizația anuală, am propus ca sub oblaștirea ei să facem o acțiune de colectare cu contribuții benevole de două ori pe an și din banii rezultați să ducem copiii jucării, dulciuri, articole de îmbrăcăminte.

8. - Cum ați reușit să vă apropiați de acești copii ? Care este relația dintre-a voastră cu ei ?

E.G. - La vizitele noastre în casele de copii din Lipova și Arad, apoi și la

Sîntară, după mutarea căsătoriei acolo, pe lângă cartea, jucării, dulciuri sau flori, dar și, încercăm să aducem puțină odihnă în sufletele acestor copii triști, lipsiți de înțelegere din partea mamei, și astfel, după atîta ani, fiecare vizită este o bucurie reciprocă. Ei ne înconjoară cu entuziasm, sînd povestesc despre problemele lor, despre visele lor. La fiecare întîlnire sînt rugați de mulți copii să le caute mamă, dovadă că lipsa de căldură nu poate fi compensată nici de ciocolată, nici de jucării și haine, cîndte ar primi din autoturism alături vizitatori generosi din Olanda, Franța, Ungaria...

9. - Între ce limite v-ați putut desfășura activitatea ? Se potuși și ați înțeles din partea oficialităților, a personalului acestor case de copii ? Se întrevăd schimbări după decembrie '89 ? (cel puțin în perspectivă...)

E.G. - Nu pot spune că am întîmpinat greutăți, conducerea caselor de copii erau înfruntate de participarea noastră la rezolvarea dificultăților de tot felul pe care le aveau de înfruntat, datorită fiind suma ridicolă pe care o primeau de la stat și personalul nimn cu care lucrau.

Schimbări se întrevăd, de mărească fondurile alocate, de va mări numărul de personal, dar problematică e și de vastă și gravă... Cred că sînt și nevoile de studii serioase, făcute de pedagogi, sociologi, psihologi și cîți mai mulți, pentru a găsi o soluție realistă.

imediată și una de perspectivă, între grîni și experiența altor țări, ca aceea a "satelor S.O.S.", care au la bază desfășurarea marilor colectivități în "familii", adică o mamă care arene între ei și nu cu copiii, grație răbdării împreună aște apte dorințe, cu la nevoie copiii.

R. - Ce lipsește cel mai mult acestor copii ? Cum îi pot ajuta oamenii din afară, toți cei care ar dori să se facă ?

E.G. - Afectiunea, căldura, răbdarea, înțelegerea, tot ce înseamnă "mamă" - asta le lipsește cel mai mult. Educatorii sînt puțini, cîteodată, poate ușor împietriți. Și nu-i de mirare, uneori e greu să te ocupi de propriul copil, iar el ai peate 25 de copii în grupă. Și dacă dăruie să accepți copiii să nu rădăna cu tare în viața (care

e posibil ?), trebuie să le înțelegi și să mulți mîni, să le oferiți ajutorul, puțin pînă la a organiza mai bine. Cum ? E atât de simplu ! Le oferiți să ne plîngem de singurătate, de plînsă. O vizită în mîni, un lor e o mîni. Fără să stă de vorbă cu ei, să-i înțelegem, să le acutăm problemele, să-i înțelegem, să-i rădăna și rădăna.

10. - Care a fost cel mai trist moment pe care l-ați trăit în mijlocul acestor copii ?

E.G. - Nu pot să aleg "un moment trist", cu fost foarte triste, însoțite de aproape, azele momente cînd, în serbările lor, peatun poezii, cîntau cîntec pentru salvarea celor care i-au adus în situația de a fi în familie, fără iubire, fără mîni, și desigur, vizitate la actual, la cîte un copil bolnav, și atît de singur.

11. - Dar cel mai fericit ?

E.G. - Momentele fericite sînt toate revederile cu ei, și desigur, cînd au deci de vol de copii "fantași" - ei mai veniți la noi !

Dialog realizat de LILIA HOLUȚĂ

UNDERGROUND

Tulburător și plin de gravitate gestul domnului Octavian Paler ("Citeva precizări", Cuvîntul, nr. 19/1990, pagina 7), de a-și retrage semnătura de pe un memoriu incriminator. Scrupul moral. Il înțeleg și îi aprob. Dar gestul mă pune pe gînduri. Sînt din nou - a cita oară ? - în derută. Cu atît mai mult cu cît, în același număr al Cuvîntului, pe altă pagină (4), există articolul "Orbirea" al lui Traian Ungureanu, redactor la BBC, din care citez: "Cînd totul e împotriva, cînd riști să fii bătut în stradă, să spui totuși ce crezi. Nici eu nu am făcut-o. Dar cel care continuă să se creadă mai marii lucidității românești, ce au de zis ? Nimic. Ei candidează independent..."

Lasă că Traian Ungureanu n-are - după mine - dreptate, că "mai marii lucidității românești" au zis, au tot zis, de nenumerate ori și răspicat, dar n-au fost ascultați de "mai marii puterii românești" - însă nu asta-i problema. Problema mi-am mai pus-o - în ultimele luni, în ultimii ani - cred că e vorba, în esență, de existența noastră, a fie-

căruia (a ușora mai mult, a altora mai puțin sau chiar deloc conștient), în cel puțin două lumi - aparent - paralele pe care trebuie să le împacăm, să le facem să comunice, să se armonizeze în chiar ființa noastră.

Dacă acum cîteva zile îmi apărea în prim plan neputința acțiunii exterioare, ineficiența, înțetinea ei - așezării valului care erodează stîncă, gestul recent al domnului Paler este grăitor pentru mine în alt sens, mai profund. Mă face să-mi pun întrebarea: avem dreptul să încercăm să modelăm evenimentele din exterior, să acționăm direct în realitatea imediată ? Desigur, mă refer la acel fel de a acționa care s-a cerut și se cere în mod acut și acum din partea "lucidității românești": "să spui totuși ce crezi", să spui adevărul, să spui lucrurilor pe nume. Or, din păcate, acest adevăr, simpla lui rostire, chiar blîndă rostire (vezi punctul 8 al Proclamației de la Timișoara) - lezează, rănește, stîrnete avalanșe de ură și protest. Bine - să zicem - vom rosti, vom acționa numai

"pozitiv" ("constructiv" - !-), nimic "în negativ". E posibil ? Nu, e absurd, nu putem construi pe minciună și nedreptate, pe nisipurile mișcătoare ale imposturii și duplicității. Atunci ? Să lăsd această acțiune demolatoare pe seama altora, pentru ca noi să putem deveni puri și intacti ? Știu:

"trebuie să avem răbdare și să ne schimbăm mai întîi pe noi înșine" (Alexandru Zinoviev, 22, nr. 20/1990, pagina 9). Și înainte - unii - am gîndit așa: lupta mea e o luptă interioară, să mă transform, să fiu un centru iradiant pe o cît de mică rază, înțelegere, blîndețe, bunătațe, poezia... Cît despre raul din lume: cu răbdare, înfinită răbdare, o rezistență din umbră. - Și acum, tot așa ? Sau: tot nu mai așa ? Tot în SUBTERAN ?

E o dilemă a cărei soluție îmi scapă. Vom ajunge din nou la seninătatea resemnării moritice, nu din lăsa-tate, ci din scrupul moral.

LILIA HOLUȚĂ

9 iunie 1990

TUR

„... sub semnul unui penibil nesfârșit.”

Revin din altă perspectivă și cu elemente noi asupra celor două teme pe care noul Parlament va trebui să le supună dezbaterei: autonomia provinciilor istorice și schimbarea capitalei. Încă nu a fost derădăruit adevărul despre evenimentele din decembrie, nu s'au clarificat încă relațiile dintre revoluția spontană și „lovitura de stat” de la București, nu se ascunde rolul armatei și al securității, nu s'au clarificat încă cu adevărat teroriștii și care a fost motivația masacrelor cu pricina, nu s'au clarificat încă în spatele evenimentelor din 12, 18 ianuarie, 28 februarie și 13-15 iunie, nu vor veni probabil niciodată mai nimic despre culisele campaniei electorale și ale alegerilor.

Explicația este simplă: în viziunea unei puteri neocomuniste, un popor dezinformat poate fi mai ușor controlat și manipulat.

Principalul instrument pentru realizarea acestui scop se numește televiziune. Așadar, va fi vorba despre **TELEVIZIUNEA UNICĂ DIN BUCUREȘTI** (T.U.B.).

Terminii militari folosiți de către specialiștii din domeniul teoriei informației sînt potrivii, deoarece, într-adevăr, se recurge la „strategie”, „tactică” și la „tehnică” de ascundere a adevărului și de impunere a unui „adevăr convenabil”. O subversivă atât a permisiunii pusă în slujba dezinformării opiniei publice.

Bineînțeles, s-a contat și se contază în continuare pe efectul prelungit de perturbare intelectuală și morală a unei populații care timp de 45 de ani a fost supusă presiunii ideologice a sistemului comunist. Efect care nu a dispărut imediat după revoluție, așa cum nu dispar imediat urmele unei boli grave; faptul că aceste sechele sînt mai pronunțate în Sud și Est, se explică tocmai prin posibilitățile de informare ale celor din Nord-Vest cu ajutorul televiziunilor vestice și prietene.

Înainte de a ne opri asupra citorva „tehnicilor” ale dezinformării folosite de către televiziunea bucareșteană, dorim să subliniem faptul că, în planul relațiilor externe, sau, mai exact, al modului în care sînt priviți și judecați de către opinia publică europeană, există un năucitor contrast al vechiului și noului regim: **FERMILII**. De la „televoluție” la invazia minerilor, trecînd prin circuitul mini-parlamentului, masacra proceselor și țigăria de preelectorală, totul a stat și stă sub semnul unui penibil nesfârșit.

Dar să revin la strategia dezinformării prin televiziune.

Puteți vorbi despre cazuri de dezinformare integrală, ca și cînd un anumit eveniment real pur și simplu nu ar exista; **dezinformare parțială**, mai mult sau mai puțin interpretărilor, sau, mai exact, direcționării; **dezinformare regizată**, care beneficiază de o succesiune de tehnici particulare, decalate de dragi televiziuni bucareștine. Aceste evenimente importante din ultimele șase luni au fost reprezentate publicului după același scenariu, dar modelul perfect l-am putut vedea și auzi în zilele de 13-15 iunie, fiind astfel mai ușor de analizat:

DEZINFORMARE PARȚIALĂ. Între alegeri și 12 iunie țara a revenit la „consensul normal”, așadar am putut vedea pe micile ecrane bucuria electoratului, spectacole de voie bună, expoziție de ikebana, fotbal etc. Din cînd în cînd mai vedeam Piața Univerității tot mai rarefiată (recursul la obiectivul superangular) și cu prim-planuri „îngrijorătoare” (bignitari filmați cu teleobiectivul) și, în general, un montaj direcționat spre efectul de deriziune; adică: iată ce a rămas din manifestația împotriva neocomunismului...

DEZINFORMARE INTEGRALĂ. Nu a fost prezentat nici un cadru despre intervenția brutală a poliției din noaptea de 13 iunie. Bineînțeles, nu s-a putut filma din cauza întinericului, și dacă nu s-a filmat, înseamnă că evenimentul nu a existat.

DEZINFORMARE PARȚIALĂ. Ne-am fost arătate cîteva acțiuni de arestare și ușoară molestare din dimineața zilei de 13 iunie, dar în contextul unor „lupte” de stradă, în care poliștii erau loviți și alungați. În comentariu nu s-a specificat faptul că manifestația respectivă era un efect al acțiunii violente din cursul nopții, acedîndu-se ideea că după două luni de practicare a nonviolentei, așa, dintr-o dată (desigur, drogăți în masă), s-au apucat să incendieze clădirile poliției și securității. Între timp, responsabili televiziunii făceau „eforturi” să ne prezinte programe relaxante...

La 2/3 din „scenariu” (numărul de aur, nu degeaba regizorul principal al televiziunii este un istoric de artă) transmisia este reluată cu apariția în grup - precum actorii la rampă - a celor asediați și cele două discursuri incendiare, al președintelui și al directorului - moment de un penibil sublim, din care am reținut că, în prima fază, nici tu poliție, nici tu armată, nici tu populație care să-i apere.

DEZINFORMARE PARȚIALĂ (descrescendo). Timp de două zile (14 și 15 iunie) au fost reluate în nestire aceleași secvențe care vizau rezultatele devastărilor de la televiziune, poliție și securitate, plus multe, foarte multe cadre cu autovehicule arzînd sau carbonizate - totul dintr-o singură perspectivă: ce sînt în stare să facă forțele extremiste de dreapta dacă nu se face ordine în această țară.

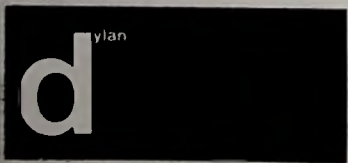
DEZINFORMARE INTEGRALĂ. Sînt chemați... din proprie inițiativă, **MINERII**, care, cu site, lanțuri și topoare reinstaurează în două zile „ordinea de drept”. Actele lor de „curățire”, despre care am luat la cunoștință prin posturile de radio și televiziune străine (mai apoi, și prin presa independentă românească), au fost de o violență care a depășit-o cu mult pe cea a omologilor „de dreapta”, cu toate că și unele și altele au fost coordonate și executate de aceleași forțe oculte.

ÎN AȘTEPTAREA PROMISELOR PROGRAME T. U. B.

**SCENARIU
REGIZORI
ACTORI
CORP-ANSAMBLU**

**The ESCU
SI MINGI de RUGBY**

TOTUL PENTRU FRONT

Mă întreb cum s-ar fi desfășurat evenimentele din România dacă ar fi existat mai multe posturi de televiziune. Sunt convins că prima măsură a "emanapiei" ar fi constat în închiderea lor, cu excepția uneia; TELEVIZIUNEA UNICĂ, iată un deziderat fundamental.

Consider că existența unui post independent de televiziune încă din perioada campaniei electorale ar fi avut un efect binefăcător în câmpul educației politice a populației și al informării corecte a opiniei publice.

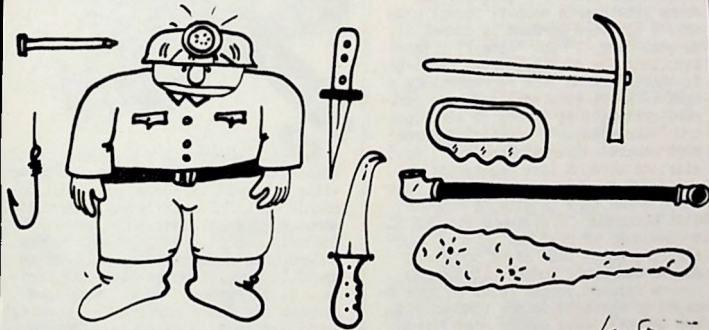
Numai cine n-a vrut n-a remarcat rolul nefast jucat în aceste luni de faimcasa T.U.B.

Cît despre București și bucureșteni: o capitală ai cărei locuitori nu s-au revoltat niciodată împotriva comunismului, o capitală ai cărei locuitori nu au fost capabili să declanșeze o revoltă, o capitală ai cărei locuitori au fost aduși cu forța în Piața Palatului la 21 decembrie și incitați să facă revoluție, o capitală ai cărei locuitori au acționat de cele mai multe ori împotriva manifestațiilor democratice, o capitală ai cărei electorati nu a avut discernământul să aleagă pentru Parlament pe nici unul din intelectualii de frunte ai neamului, o capitală ai cărei locuitori au tolerat cu lagăte ordinea cartonară, ba mai mult, rușinea rușinii, au aplaudat violentarea femeilor, tinerilor și copiilor, au indicat minerilor persoanele "suspecte", au participat efectiv la vinatoarea de oameni, ei bine, asemenea locuitori nu ar mai avea dreptul să reprezinte, ca "cetățeni ai capitalei", demitatea unei națiuni.

Barbarie? Balcanism?

(M-am referit, desigur, la o anume majoritate din populația Bucureștiului, nu la acea minoritate formată din tineri muncitori, elevi, studenți și intelectuali, a căror ținută morală este indiscutabilă. De recunoscut, de asemenea, două momente bucureștene de maximă demnitate civică: lupta și jertfa tinerilor din zilele de 21-22 decembrie, precum și manifestația din Piața Universității. Două acțiuni care au spălat rușinea primului oraș al țării, dar care sînt puse în umbră de ultimele evenimente.)

ARME ALBE

Țară a face o pledoarie pro domo, dar ținînd seama de trecut, prezent și viitor, cred că drumul nostru spre Europa trebuie să treacă prin Nord. Este vremea ca, după 72 de ani de "sudism", să pucem la nordizarea țării, singura variantă pentru a scăpa de pecetea peribilului.

De ce nu ar fi posibil ca ALBA-IULIA, orașul-simbol al unității naționale, să devină capitala țării?

GHEORGHE SĂBĂU

APENDICE: A-propos de ultimele fraze și evidentă mea naivitate în ale politicii, iată, transmisie în direct prin care se anunță noul guvern. Remarc perplex că, din cei 23 de miniștri, jumătate sînt bucureșteni, 21 din Sud și Est, iar din Transilvania și Banat ... 2 (doi). Nu discut competența celor numiți, dar -oricum- drumul nostru spre Balcani este asigurat.

TELEVIZIUNEA UNICĂ DIN BUCUREȘTI a atins, cu redarea acestui eveniment, culmea obiectivității sale: NU A FOST TRANSMIS SAU PETRANSMIS NICI MACAR UN SINGUR CADRU! În comentarii au existat vagi aluzii la acte reprobabile și, mai ales, "pîlîngeri" - cum că și reporterii televiziunii au fost molestați, fapt pentru care ... nu au putut să filmeze; cît despre casetele reporterilor străini, acestea nu prezintă încredere, s-ar putea să fie trucate ... Oricum, în final, președintele a mulțumit minerilor, ("scăpați de sub control"), pentru acțiunea lor plină de abnegație față de tinăra democrație românească. Emoționant ... În sfîrșit, putea reîntra în "normal". Și Televiziunea reîntră, cu satisfacția lucrului bine făcut.

Nu am comentat Marea Pegie a evenimentelor, ci doar modul în care acestea s-au reflectat în programele Televiziunii tocureștene, deturînd și deformînd realitatea, conform strategiilor dezinformării. Oricum, este evident faptul că singurele forțe care au capacitatea de a organiza asemenea "performanțe" sînt cele de securitate. Ceilalți ("legionarii" din 13 sau mineri din 14) au constituit doar "corpul ansamblu", manipulat cu brio, în timp ce televiziunea și-a asumat rolul de a pune în scenă, conform versiunii impuse de putere, un fel de "purere în atis" cu ajutorul unor oglinzi deformatoare (anamorfotice).

13 IULIE '90

LIBERTATE

PENTRU

MARIAN MUNTEANU

LA WROCLAW - ALTERNATIVA ORANJ

"Improvizatia zîmbitoare versus violența organizată" * "Surizători și nu prea veseli"

LA BUCUREȘTI - ALTERNATIVA IN ALB

"o demonstrație înmărcată în alb, ca un doliu după o fecioară" * "o runță tristă" * "o zi a garoafelor" "monumente de flori"

22 IULIE '90

"Problema destinului nostru viitor este absolut nouă în istorie, pe măsura unei jertfe copleșitoare, careia nici o conspirație ocultă, cabală kagebistă, nu-i pot explica și nu-i pot răpi mărțtia și unicitatea dumnezeiască."

(Sorin Dumitrescu, "Cînd scăpăm de noi?", 22, nr. 24/29 iunie 1990)

Unificarea prin trăire copleșitoare e scurtă și ne găsim iarăși divizați. De la trupul individual la marea trup colectiv există un abis întîm în care locuim aproape calmi, aproape liniștiți, aproape împăcați.

(Vasile Andru, Viată și semni, Cartea Românească, 1989)

dylan

sticksuri

"TRĂIESC CU IMPRESIA CĂ ESENȚA EVENIMENTELOR NE SCAPĂ MULTORA"

Roxana CHERECHEȘ

PORTRET LA FILĂ

Spina

Arau, vineri, 25 mai.
Orele 9.05 a.m. La aeroport!
Nu, avionul n-a decolat. Nu încă, de-
și motivele pentru care n-a făcut-o
par, totuși, obiective: un avion, ca să
decoleze, trebuie, mai întâi, să aterize-
ze, iar ca să aterizeze el trebuie să
vină de undeva. De unde va merge, se va
dovedi. Adică de la - la București.
Orele 9.25. În avion.

Zburăm. În spatele meu șade fran-
cezul. Cel care, pe aeroport, promisese
citorva români că, dacă au nevoie, le
trimit materiale fotografice. (Nu sînt
noi, "Conversația", românii ăia, că
de-am fi ...) În fața mea, deasupra rin-
durilor de fotolii, se ridică o mare de-
mier: "Azi", "Azi", "Adevărul", "Adevărul",
"Adevărul" dragi tovarăși. Se zărește
urduva, departe, luminina slat orizontul,
o "România liberă". La mine în poală,
Ștefan Apollinar, o stewartesă ne oferă, cu
grăție, clickouri.

Ațipesc. Apoi, mă trezesc și mă ne-
linițesc: dacă reușesc, printr-o mi-
nă, să ajung la dl. Liiceanu, ce-aș ști
eu, totuși, cu, să-l întreb (îmi se pare,
"avant la lettre", un mod în gît):
ce-ar fi făcut Moica dacă, ce-ar face
el sau, poate, ce-ar trebui să facă dl.
Pieșu? Orele 10 înspire 11 și chiar mai
tîrziu. București!

Odată cu mine, lumina se scurge
înspre Casa Pressa, poartă scînteii, care

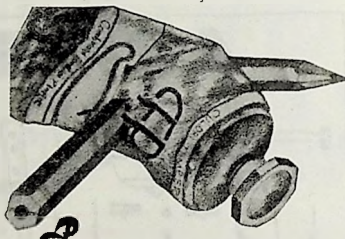
Casă. Foarte mare. O
văd pentru prima dată
de aproape. Pentru
întia dată și intru
(portari înfîirelași,
binevoitori, vigilenți).
Vreau să vorbesc cu
"Societatea ziaristilor",
sau cu dl. Băcanu:
"Știți, m-a trimis
revista să". Nu că-
sesse, deocamdată,
"Societatea ziaristi-
lor", nici pe dl. Băcanu.
În schimb, dau, la etajul
patru, peste dl. Creangă,
care, după cinci minute
de dialog intim cu
o doamnă, timp în care
aceasta i-a păstrat
neîntrerupt mîna într-
ale ei, iar eu am măsurat
dunga covorului din
hol, trăgînd cu urechea
la conversația
unor francezi aflați
în apropiere, devine
disponibil, dar nu și
dispus să mă ajute.
La etajul întîi, la
editura "Humanitas", am,

pare-se, mai multă trecere.
După un mic schimb de amabilități și
informații (eu: "Da, vin din Arau...
Poftim?... Ei, oricum, mai bine: 47,
48 %... Eu? Cu cine am...? Cred că ar
fi rai prudent să nu..."), d-na se-
cretară îmi spune: "Știți, dl. Li-
iceanu este foarte ocupat. Tocmai acum
este o ziaristă străină la dumnealui.
Nu știu dacă...". Eu: "Aștept". Între
timp, intru la dl. Miroiu, redactorul-șef,
îl conving că nu sînt reprezentanta a
ceea ce ar fi putut să-i provoace care-
cari inhibiții și îl rog să scrie, pen-
tru "Conversația", o notiță informa-
tivă asupra editurii "Humanitas". Apoi,
ziarista străină iese neașteptat de
repede și d-na secretară, cu care puse-
sem, o vreme, țara la cale, mă propune
dlui Liiceanu. Dl. Liiceanu acceptă cu
o condiție: să nu-i iau interviu. (De-
sigur, aș putea acum să vă povestesc
despre cum arată domnul Liiceanu de
foarte aproape, despre felul în care se
mișcă și vorbește, despre timbrul plă-
cut al vocii sale, despre acel firesc,
poate chiar modest, al ținutei, despre
biroul sumptuos, care pare să-l cam
stîngherească, despre modul în care eu,
cu nodul acela în gît, i-am rugat să ne
trimită un material pentru revistă (și
noi - CDSA - sîntem, de fapt, un GDS)
și cum s-a bucurat afliind de CDSA, s-ar
bucura să afle și despre altele, da, o
să ne trîndă ceva, nu știe ce, dar
mai tîrziu, acum e foarte ocupat, aș pu-
tea să vă povestesc cum m-a întrebato
dumnealui: "Sînteți studentă?" (cu
cum m-a sîrutat mîna și la sosire și
la plecare. Da, aș putea. Dar n-am s-o
fac. Nu acum. Poate, mai încolo.)
Pînă la orele 3 p.m. mai trec pe
la GDS, în Calea Victoriei, ca să las
adresa CDSA, și trag un scurt tur de c-

rizont în P-ța Universității. După ce
mă conving că ei sînt acolo, încerc să
mă cazez la "Ambasador" (recepțione-
rul mă semnează că mă place și reușesc, astfel,
să primesc un "single").
Orele 3 p.m. La "Ambassade de France"
(lume, lume).

Un plutonier, marcat de cupiditate,
veghează la intrare. Întră cine poate.
Și, mai ales, cine are? Eu nu. Din cînd
în cînd, cîte un francez se strecoară
din Ambasadă, nădușit: "C'est infernal,
ici". La "Service Culturel" doamnelor
s-au supărat și au închis mai devreme,
astfel că numărul patru al "Conversa-
ției" nu mai poate ajunge la ele.
Orele 9 p.m. P-ța Universității (lume,
lume, lume etc.)

Reportofonul nu merge, nu știu de
ce, mi-e și teamă să mă uit la el, cei
din jur ar putea crede despre mine cî-
ne știe ce. Aici, în țară, te miri unde,
violența este escaladată, ideile, a-
tunci cînd există, se ciocnesc, cînd nu,
se ciocnesc oamenii între ei, cu toții
caută, căutăm, cheia succesului (dar ea
nu se dă, nu se dă găsita). Puterea lo-
cală tace. Marile puteri încearcă un
dialog, își dau rendez-vous-uri fără
să ajungă, în final, la vreun acord. Pes-
te toți și toate flanează o mare, nevă-
zută umbră. Trăiesc cu impresia că e-
sența evenimentelor ne scapă multora.
Orele 10 p.m. La hotel, în cameră.

8
Aste București s-a așezat o
noapte sufocantă. La TV, Tess d'Urber-
ville joare în episoade, interviul mo-
narhic se amîna, știrile ne spun multe,
mărunte (Gheșgăi-Șevarnape, Geneva-ONU,
Iordania, Gabon), la "Gaudeamus", spre
îndurarea sufletelor noastre, nă se
arată în imagini scurte Parisul, Pari-
sul. Și, și Sorbona. Adorm. Ora două
noaptea: "Jos comunismul" - bucu-
renții veghează. Dinspire P-ța Romană o
colonan de oameni se îndreaptă către
P-ța Universității.

Sîmbătă, între orele 9 a.m. și 4 p.m.
La Sibiu a început procesul în-
culpatului Ceaușescu, Nicu.

La București, redacția "Cuvîntul"
este greu de găsit. În preajma străzii
Onești (lor) îmi iese în cale o țigancă,
ba chiar mai multe. Vor să mă oprească.
Le întorc spatele. În urma mai multor
detunări găsesc, totuși, redacția, la
subsolul întortochat al unui bloc:
parchet în rașchetare, grîmezi de talaș,
birouri vraigite, dulapuri, scaune unele
peste altele, apoi Bijou, apoi Buduca

TEHNICA LOVITURII DE STAT

Cursul MALAPARTE

În timp ce Troțki organizează lovitură de stat, Comitetul Central al Partidului Bolșevic organizează revoluția proletară. Și totuși o scrisoare alchimică din Stalin, Buharov, Trișki și Berjinski - aproape toți dușmani declarați ai lui Troțki - întocmește planul revoluției generale. Acești oameni cărora Stalin se va duce în 1927 să le atribuie întregul merit al loviturii de stat din Octombrie, n-au nici un fel de încredere în insurecția pură la cale de Troțki. Cu o mie de oameni ai săi, ce va putea face Troțki? Luncherilor nu le va fi greu să le vină de hac. Ceea ce trebuie opus forțelor guvernului este masa proletarilor, sint zece de mii de muncitori de la Putilov și Alberg, este mulțimea enormă de desertori, sint unitățile bolșevice din garnizoana Petrogradului. Trebuie declanșată o insurecție generală. Cu loviturile sale înfrânzote Troțki nu este decât un aliat pe cît de periculos pe atît de inutil.

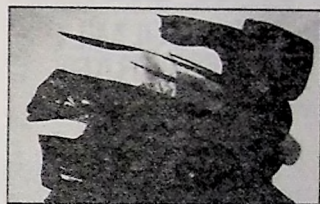
Pentru Comisia celor cinci ca și pentru Kerenski revoluția este o problemă de poliție. Constatarea că viitorul creator al poliției bolșevice, al acelei CEKA, care mai pe urmă se va numi GPU, face parte din amintita Comisie, este de-a dreptul curioasă. Căci totuși Berjinski, palidul și amenințătorul Berjinski, este cel care studiază sistemul defensiv al guvernului Kerenski și care hotărâște planul de atac. Mărele toți adversarii lui Troțki, el este cel mai periculos și cel mai de temut. Paradoxul său manifestă puteri de femeie. E un asocet care nu-și protejează niciodată mințile. Va muri în pieșcare, la tribuna, în 1928, prăvălind cu rechizițiile impertrivă lui Troțki.

În sfîrșit, în ajunul loviturii de stat, Troțki îi declară lui Berjinski că gîndurile sale trebuie să nu ia în seamă guvernul lui Kerenski, că nu este cazul să lupte împotriva lui cu mitralierele, ci doar să gîndim mîna pe stat; că Ministeriele, Banca și Consiliul Republicii n-au nici o importanță din punct de vedere insurecțional și prin urmare nu trebuie să constituie obiective ale insurecției armate; că nu organizarea birocratică și politică și cu atît mai puțin Palatul Taurida, Palatul Maria sau Palatul de Iarnă reprezintă cheia statului, ci organizarea lui tehnică, adică centralele electrice, căile ferate, telefoanele, telegraful, portul, conductele de gaz și de apă, Berjinski îi răspunde că insurecția trebuie să-și întîmpine adversarul și chiar să-l atace în propriile sale poziții. "Ceea ce trebuie este să lovim guvernul. Să înfrîngem dușmanul chiar pe terenul unde acesta apără statul". Dacă înamicul se retrage în Ministerie, în Palatul Maria

în Palatul Taurida ori în Palatul de Iarnă, acolo va trebui să-l oprim. "Pentru a pune stăpînire pe stat, trebuie Berjinski, o veni voie de mase pe care trebuie să le muncim împotriva guvernului."

Tactica insurecțională a Comisiei mai este explicată și de lipsa neutralității sindicatelor. Statul poate fi cucerit fără aprinderea grevei generale? Nu, răspunde Comitetul Central și Comisia: greva trebuie pornită prin învelirea maseilor la acțiunea insurecțională. De aceea, totuși tactica insurecției generale și nu tactica loviturii îndrăznețe a lui Troțki, va permite antrenarea maseilor împotriva guvernului și declanșarea grevei generale.

"Nu e nevoie să provocăm greva, răspunde Troțki; namponența deordină care dă naștere la Petrograd este mult mai eficientă decât o grevă generală. Totuși această deordine purilească și împiedică guvernul să acționeze și să eride insurecția. Neputîndu-l să aprindă pe greva generală, ne vom aprindă pe deordine."

S-a spus că Comisia celor cinci era împotriva tacticii lui Troțki pentru că o considera întemărită pe o viziune prea optimistă asupra situației. În realitate, Troțki era mai degrabă pesimist; din punctul lui de vedere, situația era mult mai gravă decât se credea. Nu avea încredere în mulțime și știa că insurecția nu se putea birui decât pe o minoritate. Ideea de a provoca o grevă generală îndemnînd masele să lupte cu arma în mînă împotriva guvernului era o iluzie: la acțiunea insurecțională va lua parte doar un număr restrîns de oameni. Troțki era convins, pe de o parte, că dacă ar izbucni greva, aceasta ar fi îndreptată împotriva bolșevicilor și că, pe de altă parte, era necesar să se curăcescă puterea mîni întîmpiere, dacă se voia prevenirea grevei generale. Modul cum au decurs evenimentele în continuare au dat dreptate punctului său de vedere. În momentul în care lucrătorii de la căile ferate, funcționarii poștelor, telegrafelor și telefonului, birocratii ministerelor precum și personalul serviciilor publice și-au început munca declarînd greva, era deja prea tîrziu. Lenin avea deja în mînă puterea: Troțki făcuse înaltă greva.

Opoziția Comitetului Central și a Comisiei celor cinci îndreptată împotriva tacticii lui Troțki a creat o situație paradoxală care ar fi putut compromite succesul insurecției. În ajunul loviturii de stat existau două state-majore, două planuri, două obiective. Comisia, care se aprindea pe masele de muncitori și desertori, voia să înfrîngă guvernul cu scopul de-a pune mîna pe stat. Troțki în schimb, cu mîna de luptător, voia să gîndim mîna pe stat cu scopul de a înfrînge guvernul. Marx însuși ar fi considerat că împotriva lui sint mult mai favorabile planurile prorus de Comisia celor cinci decât cel al rusilor de Troțki, dar, alina Troțki, "insurecția nu are nevoie de împotriva favorabile."

(va urma)

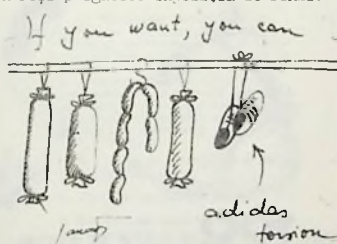
Traducere de FLORIN DIDIULESCU

dyl
aⁿ

MENE-UFARSIN

„ÎN UMBRA LĂMPAȘELOR”

Pătrundem în Capitală prin Gara de Nord.
E liniște.
Se crapă de ziuă.
În sălile de așteptare adie un damf călduț de brînză CAMEMBERT.
La lumina lanternelor, mici grupuri de civili și boctări se strecoară printre baloturile de cameri adormiți, verificînd legitimitățile.
La gura metroului: poliști, căști, pistoale-mitralieră, philipsuri.
Pe zidurile hotelului Nord o mină nevăzută a scris cu litere uriașe: JOS COMUNISMUL!
Pornim în sus pe Calea Griviței.
La Institutul de Arte, studenți somnoroși pregătesc expoziția de final.

În Catedrala SF. Iosif, primele raze de soare au incendiat vitraliile. Papa Ioan Paul al II-lea ne zîmbește cordial dintr-o poză Kodak color. O călugăriță tînără ne vinde lumînări pentru sufletele celor plecați.
Pe Luterană, la valută, e forforță mare.
Cișmigiu și aproape pustiu.
Beau apă la izvorul lui Enescu.
La UNIVERSITATE, pereții înnegriți de inscripții par o pagină de ziar.
Un tuciuuriu mă oprește, confundîndu-mă

cu altcineva. Nu mai are curaj să zăbovească pe stradă. A fost bătut. Casa i-a fost devastată.

În hol, la Filo, se adună studenții. Într-un colț, a fost înconjurat un tînăr oreț. Rumează nervos. Colegii îi strigă: "pleacă, nu avem nevoie de tîrătorii!"

El se agită, gestuie, culind, apoi dispare pe trepte, la etaj.

Pe străzile din jurul GOLANIEI se adună poliști în pînă de front. Sint nervoși. Civili trași la trei ace sugutesc misterios în mici aparate de emisie-recepție.

E căldură mare.
Niciieri un strop de apă.
În piața Anzei găsesc în cele din urmă o pîgnitoare, apa mă frigie.
Tîrării își vin roșiile, cîreșele și cartofii nestîngerși, conform vechiului principiu: "Să-și lăsăm pe domni să se bată între ei".

La Ambasada RFG, o masă de cameri, zbroiți de garzi metalici, AȘTEPTAM!
Exact la ora promisă, din ambasadă își fac apariția două doamne, cărînd cutii imense de carton pline cu pașapoarte.

O blondă, folosindu-se de o portavoce, vîștește nume în ordine alfabetică. Apoi pașapoartele pornesc din mînă în mînă prin marcea de brațe ridicate, ca la minunea pînilor.

O femeie plînge de bucurie, sărutînd frîntul viza.

Echipe ale canalelor de televiziune RFG, folosind camere video ultrasofisticate, înregistrează cu aviditate totul.

Diseard, capul meu - gros-plan - va zăbovi preț de cîteva clipe pe micile ecrane din occident.

Sint obosit!
E liniște.

Pe o stradă lăturalnică trec amfibii. În dreptul unei clădiri mă opresc prost, după mîile de inscripții pe care le-am văzut, aceasta este prima ce mă șocbează cu adevărat.

O mină revăzută, poate, a scris cu litere mari negre, de smolă:
MENE, TEKEL, UFARSIN.

București, 17 iunie 1990

Alexandru Pecican

Sub titlul "Le friand de la pire" apare în "Le Nouvel Observateur" textul unui interviu televizat, realizat acum 17 ani cu Cioran, "le philosophe le plus pessimiste". Acest interviu a fost, după cum vă spuneam, realizat în 1973, cu prilejul apariției unei opere inedite, scrise de Cioran în 1934, fiind în România: "Sur les cimes du désespoir". Dar domnul Cioran s-a opus, în ultimul moment, redifuzării acestuia pe data de 26 martie a arului curent. "Vous ne la verrez pas à la télévision", ne avertizează "L'Obs". Nici francezii, dar nici noi: Așa că ...

ROXANA CHERECHES

„LE PHILOSOPHE LE PLUS PESSIMISTE“ EMIL CIORAN

PE CULMILE
DISPERĂRII

* București, 1990.

"Ispita răului"

E.C. - Tot ceea ce am scris, am scris, de altfel, în momente de depresiune. Niciodată n-am scris vreo carte cu scopul de a face o carte, ci, de fiecare dată, într-un scop terapeutic.

C.B. - La întrebarea: "De ce scrieți?"

dyla
n

UNITATE ȘI SOLIDARITATE
SINDICALĂ

La 19 iunie 1990 a fost legalizată la Arad ORGANIZAȚIA SINDICATELOR LIBERE ARAD, care cuprinde 33 de sindicate cu peste 17.000 membri.

Eu regretul de a nu putea face noi înșine (ba chiar mai bine) ceea ce face, "sans aucune difficulté", "Le Nouvel Observateur", cu același regret de a nu ne afla, ziariști pretinzându-ne, lângă acea realitate tăioasă, insușenabilă am spune, pe care am dori să v-o înfățișăm "telle-quelle", vă propunem cîteva fragmente selectate și traduse din această revistă.

Cerem iertare cititorilor noștri pentru acest act, plagiat și compilație totodată, cu speranța că nu vom mai fi împinși să-l facem multă vreme. Doriind să ne aflăm chiar noi la locul în timpării (sau al realității, dacă preferați).

E.C. - Intotdeauna am avut prieteni, dar din afara mediului literar. Cei mai mari prieteni ai mei nu scriu. N-am apreciat niciodată oamenii după ceea ce sînt. Am mers chiar mai departe: în plan metafizic, o portăreasă ușor neliniștită este mult mai interesantă decît un filosof plin de sine și de sistemul său. Se întîmplă să înțîneste, în viață, mari scriitori care n-au priceput, de fapt, nimic.

C.B. - Ați devenit mai cinic odată cu trecerea timpului?

E.C. - Nu. Mai puțin. Mult mai puțin. În fond, totul se consumă cu vîrstă. N-am, cu siguranță, nici un motiv să reneg, să corectez sau să atenuez tot ceea ce am scris. Dar lucrurile sînt astfel făcute încît, odată exprimate, crezi mai puțin în ele. De ce asta? Pentru că faptul de a scrie este, totuși, o profanare. Sinuciderea, de exemplu. M-a obsedat pînă cînd am scris despre ea. După aceea m-am gîndit mai puțin la asta. În acest sens, a scrie este o profanare: ucizi tocmai subiectul scrierii. Toate subiectele pe care le-am tratat, le-am ucis pe jumătate și, împreună cu ele, obsesiile.

C.B. - Mă simt obligat acum să vă întreb de ce nu v-ați sinucis?

E.C. - Probabil că tocmai ideea, obsesia sinuciderii a fost cea care m-a salvat. E o idee pozitivă, stimulată, fără de care n-aș fi putut suporta viața. Condamnd sinuciderea, creștinismul a comis o enormă greșală psihologică. El este răspunzător de discreditarea acestei idei, care, în ce mă privește, este strîns legată de ideea de libertate. Astăzi pot să îndur totul, de vreme ce totul depinde de mine ...

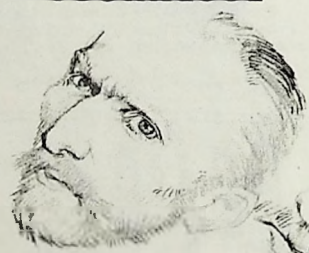
E.C. = Emil Cioran

C.B. = Christian Bussy - reporter

* "C'est mourir un peu" ...

Vă invităm să participați la:

operațiunea
TOURNESOL

100
După 100 de ani de la moartea lui Vincent Van Gogh și la capătul a patru ani de muncă, olandezii deschid, la Amsterdam și Otterlo, mai multe expoziții care celebrează opera pictorului.

Un milion de vizitatori în patru luni și 22 milioane de florini investiți în ceea ce se spune că ar fi expoziția secolului. Fără a mai pomeni de cele 12 milioane - prima de asigurare.

* - Cel care exclama: "Que c'est beau, le jaune".

STICKSURI

(urmare din pagina 8)

(o scurtă mirare, un ușor dispreț) îmi sărută mîna cu deferență jucată, mă pune să stau într-un fotoliu, de unde îl ascult spunîndu-mi, întrebîndu-mă cîte ceva, îmi acuză revista de agramatism (eu respir ușurată, ca noroc, n-am venit să-i cer nici interviu, nici altceva, deși, ca bărbat, Buduca îmi place în continuare). Biju mă ia, după o vreme, de acolo, mă duce peste tot și-apoi, în sfîrșit, la o cafea, o prăjitură, ceva. Am ocazia, aici, să aflu de Dan Petrescu și de ultimul lui gest, făcut în calitate de potențat al culturii: bursa de zece mii de franci, acordată lui Biju în urma unui scurt dialog de stradă cu acesta. Iepun, apoi, grupului "Divertis", o conversație pentru "Conversația".

Din nou, în P-ța Universității. Mai bine zis, dincolo de ea, dar în apropierea ei: "Betéu, mă băieți, betéu...", "In ziaru' lui domn' Nica Leon...", "Ia poftim la bere, la bere!" o mîndrie voit păstrată.⁶ Aceași mîndrie și în pasaj, devenit acum loc, nu de pasaj, ci de reședință zilnică a unor anumiți dubioși indivizi. Tot aici se poate vedea și o primă măturie a inițiativelor particulare: "Lustragerie". Pe unul din ziduri, peste inscripția "Jos comunismul!", un afiș cu Irina Loghin.

Orele 4 p.m. La aeroport. Apoi, în avion.

Sîntem controlați cu severitate și competență: fără obiecte contondente, nici în geantă (pantofii din sacoa mea par să stîrneasca îngrijorare), nici la purtător (o doamnă mă controlează manual, îmi pipăie fără jenă sîni, o privesc cu nedumerire, apoi, imediat, cu suspiciune). În fine, zburăm. În spatele meu, Biju și nevasta. După un timp de toropeală, Biju se revigorează și începe să ne cînte în surdina: "defonseca, defonseca"

1. "Era ora nouă și era cald, dar nu foarte cald", după cum ne spune și Șt. Ageșian.

2. "Soarele se ridicase spre ora unsprezece - privea și se oprea acum în orizontul ca o margine de toată bine întinsă, amîntind de alava lumii și de nemerita ei ducătoare, în bucia aceea a anului...". observă același autor.

3. La "Societatea ziaristilor" voi ajunge mai târziu, atunci cînd multe altele și importante se vor fi întimplat, iar faptul de-a fi egal, din nou, în tentativa de persuadare a acestei societăți (pentru a se elibera, odă, acel obiect ce face dovada legitimității) va avea, din perspectiva celor întimplate, pușină importanță.

4. Nu e locul, nu e timpul și ar mai fi și alte motive.

5. Cine are înfrî. Cine nu, nu.

6. Probabil că Salubritatea (gîndul îmi zboară la o altă, așa-zisă fostă, instituție, cu un nume de rezonanță asemănătoare) se ocupă cu un alt gen de curățenie, al cărei obiect se află, toxic și într-o periculoasă concentrație, doar în P-ța Universității, nu și dincolo de ea, unde rămîni, în afara tipicului, a signișarilor sau, poate, a primăriei, n-ar împiedica-o să acționeze.

* CDSA "Clubul pentru dialog social, Arad"

* CDS "Grupul pentru dialog social" din București

(urmare din pagina 12)

au irimpt dintr-un sistem cultural-referențial total diferit. (Doud sau mai multe culturi definite - grossier-pe cele două coordonate majore: cadrul geografic și cel temporal, fac posibile - totuși - schimburi, dînd naștere la fenomenul de transculturație. "Totul se

DILEMA CĂLĂTORULUI

petrece de fapt ca și cum societățile și grupurile particulare s-ar deculturaliza pentru a se îndrepta cu grabă și într-anumite feluri spre o neculturație generalizată. Civilizația modernă ar deveni așadar un destin comun." (RENE BERGER, "Mutafia semnelor", Meridiane, București, 1978, pag. 92).

Trebuie să recunoșc că acest gen de reacție-reflecție se consumă - fie el oricît de interesant - într-un

mod periferic și frustrant, pentru că raportul viza, totuși, un ROMÂN LA GDAŃSK. Pe aceste străzi nu poți purta (nu ai voie!) costume de provincie. Te rădăcești. Ni s-a împus o structură "sedentară"; avem șansa înlocuirii ei cu una "mobilă", dar rămîn: BAGAJELE!

Prin Europa poți călători numai fiind european.

„PARISUL LONDRA”

Ce vremuri... anii de aur 1965-1966. În 1962 apare la CBS primul său album (LP), care s-a vîndut în mai puțin de 10.000 de exemplare. În '63, al doilea disc, "The Freewheelin' Bob Dylan", depășește milionul de exemplare vîndute. După care, Bob Dylan pierde, rînd pe rînd, puritatea și duritatea folkistilor de la Newport, în 1965, "dealers"-i, la Woodstock, în 1966-și se pierde el însuși pe firul unor turnee catastrofale, ocazii cu care a reușit să-și distrugă propriul mit, personaj - și propria-i artă.

Forța prieteniei - a unor prieteni destul de răbdători - l-a ajutat să nu amenece pe spirala descendentă. Să-i amintească cine e, să-l repună pe treabă, să-l împiedice să devină fantoma bunelor zile de altădată, alături de alți supraviețuitori ai marii legende a rock-and-roll-ului.

Influențat de Baudelaire, Rimbaud, Huxley sau Keats, rock-ul anilor '60 a adus în United States un profit de 300-400 milioane de dolari. Azi, cînd apar săptămînal grupuri noi, ani afacerile sînt de miliarde de dolari. Singura lege: legea HIT-ului, legea rentabilității imediate. Unde e Dylan? În spatele paravanului mistic, se pare. Contestatarul de ieri și fan-ii au uitat albumul "Blonde on Blonde", distins și cult. Se spunea despre el că nu ținea decît însoțit de preot. I s-a spus sionist, din cauza cîntecului

"Neighbourhood Bully" din albumul "DECELS". Se spunea că este acționar în industria armamentului, că e rău, indiferent, pierdut în ferma sa din Mirresota sau pe yachtul din Caraibe. S-a tot zvonit, pînă l-am uitat. A revenit pe scenă în 1987, într-un turneu european. A continuat în tot acest timp să citească Yeats sau Melville, să asculte Robert Johnson sau Woodie Guthrie. În 1988 începe "The Never-Ending Tour", un turneu de la est la vest, în United States of America.

Alături de George Harrison, Tom Petty sau Roy Orbison, a înregistrat primul album de "come back" - "TRAVELLIN' WILBURYS" -, care a bătut toate recordurile de vânzare în U.S., în 1989. A urmat înfrînirea miraculoasă a DANIEL LANOIS. Dylan intră în studioul lui din New Orleans în momentul în care era produs "NEVILLE BROTHERS" (unde sînt reluate două din cîntecele sale). Originar din Quebec, liniștit, prieten și consilier al lui Brian Eno, creatorul lui "Joshua Tree" (primul album al grupului U2, vîndut în 15 milioane de exemplare), era singurul capabil să-l înțeleagă pe Dylan azi, să răspundă așteptărilor lui, să-l calmeze. La fel ca în cazul cu Tom Wilson, în 1965, sau cu Mark Knopfler, în 1981, LANOIS și DYLAN se aseamănă prin căldura suflătoare, prin starea permanentă de exilați, mereu între două popoare, două culturi, cu poezia ca singur "vade-macum".

"OH MERCY", albumul unei noi renașteri, arată calea tuturor celor care, în rock, caută căldura suflătoare și înțelegere spirituală. Parizienii (și londonezii), sigur, le-au găsit în Sala Grand Rex (Paris), în cele patru concerte din 29, 30, 31 ianuarie și 2 februarie 1990. Cu adevăratul DYLAN.

Alan Dister
Bernard Génies
(L'Observateur, nr. 1316 /1990)

Traducere și adaptare de R.V. și I.S.

senzationala revenire a lui BOB DYLAN în studiouri, pe CD și pe scenă

CRUDA NAIVITATE INSULARĂ

La solicitarea noastră, domnul LÁSZLÓFFY ALADÁR, cunoscutul om de literatură clujean, a avut amabilitatea să ne pună la dispoziție o suită de texte care apar la rubrica EGYENLET LILI ERASMUS din revista A HET ("Săptămâna").

Mărturisim afinitatea de simțire cu poetul pe care l-am descoperit într-o iarnă geroasă (în traducerea lui Iosif Naghiu, volumul antologic "Să ne scaldăm în iarbă", Kriterion, București, 1986), pe care îl citim și acum:

"Dacă lume aş fi, ar trebui să întreb plângând nefcetat: ce-i cu mine?"

("Iupta de clasă" - "Osztályharc")

LÁSZLÓFFY ALADÁR

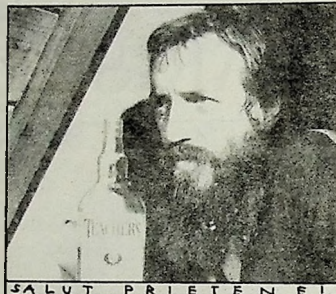
Prietenul meu povestește BARÁTOM MESÉLI

Prietenul meu povestește că în acest du-te-vino a avut, în mai multe rânduri, vizitatori interesanți.

Poate cei mai neobișnuiți au fost o pereche de sociologi din Anglia, care - din India până în Islanda - au cutreierat lumea, bineînțeles, privind totul, peste tot, prin prisma mult prețuitei lor profesii. Dacă e aiei o picătură de ironie, ea constă doar în această rezumare folosind aliterafie, - deoarece sociologia este una dintre disciplinele care condiționează o privire largă a mai multor științe.

Pe deasupra, noii noștri prieteni curioși s-au format nu oriunde, într-un colț ascuns al lumii, ci într-o foarte renumită universitate din Marea Britanie. Cu toate acestea, s-au adevărit tot atât de naivi, ca cei ce și astăzi cred, senini, că aici carnea se mănâncă tot crudă. Ei cercetează probleme de fapt mărunte, de nuanțe, înțeleg omului cu evlavie și vine în minte acea binecunoscută anecdotă despre pajista care este ceea ce este, este așa cum e, pentru că de-a de cinei sute de ani se turde. Din păcate, puteai să rizi, sau să te enervezi de înțelegările lor. S-au mirat puțin când prietenul meu, la un moment dat al discu-

ției, a citat - într-o engleză cu un accent mai mult sau mai puțin corect - din Shakespeare și Byron (chiar a recunoscut, plecând ochii, încercări de traduceri), dar când au plecat s-a văzut bine că orice le-ai fi zis, oricum te-ai fi străduit în fața lor, totmai pentru că în prejudecata lor sociologică noi, pe tabelul lui Mendeleev, avem locul valoric undeva la un nivel invizibil al dezvoltării (ei pînă acum nu au fost la noi, dar știu): - cu siguranță, măcar o dată pe săptămână, carnea o infuleci în formă crudă. Bineînțeles, dacă este, de când se găsește. Aceste baraje, triste obstacole ale prejudecăților în autocunoașterea lumii secolului douăzeci, în catalogarea lucrurilor. A pătit la fel Kőrösi Csoma la Calcutta, printre funcționarii cu înaltă pregătire

SALUT PRIETENE!

re al birocrăției coloniale. La fel a pătit și Biro Lajos în Noua Guinee, de ce să nu pătim și noi tot așa, acasă, imaginați papuși ai Vechiului dezvoltat! Știu ei foarte bine, prea bine, o lecție, și prea repede, prea ușor generalizează. În ochii lor ești un exemplar viu, de rînd, pe care oricînd pot să-l dea la ivalet cu politete, pe nevăzute, pe neașteptate, ca pe o măsură a dedesubturilor.

Ca să nu te jignească, în sinea lor dau din cap. Poate sînt de acord că pe unii, cazuri rare, chiar așa de departe, "prin corespondență", cultura britanică a reușit oarecum să-i coplească oameni. Că de unde ar ști că și pe tine te-au "tuns" timp de zeci de sute de ani. Dacă nu chiar o mie! La, da, citeodata omul ar putea cupeta

și despre: ce contează ce știm, ce credem noi despre Europa, dacă nici Europa - Europa însăși, nu a vrut să învețe despre noi mai mult, ceea ce înseamnă cu puțin mai mult decât să știi așezarea geografică a unei țări sau alteia, a unui popor, undeva la orizontul cunoștințelor.

În acest context, europenizarea nu depinde de tine. Dar numai în acest context. Ceea ce noi trebuie să facem în acest sens, nu se schimbă cu nimic prin aceea că și alții au fost elevi slabi, că nici ei nu-și iau întotdeauna strălucit examenul.

Traducere de JUDIT LEUCUȚIA

20 iunie 1990, CLUJ-NAPOCA

PROTEST

Studentii ACADEMIEI DE ARTE VIZUALE "ION ANDREESCU" - CLUJ-NAPOCA, în urma situației intolerabile din zilele de 13-15 iunie 1990, protestăm împotriva modului de rezolvare a conflictelor în termen de către actuala conducere a țării.

CEREM:

- Eliberarea imediată a lui MARIAN MUNTEANU și a tuturor studenților arestați abuziv;
- Informarea corectă a opiniei publice și permiterea înființării de posturi naționale de televiziune independente;
- Depistarea tuturor celor care în numele ordinii și stabilității au încălcat legile țării, și pedepsirea adevăraților vinovați de distrugerile umane și materiale, și de prejudiciile aduse României în întreaga lume.

SINDICATUL STUDENȚILOR DIN A.A.V.

"ION ANDREESCU" - CLUJ

FRONTUL DEMOCRATIC STUDENȚESC

CUINTELENTA Cluj
MAREȘA NEA Cluj
BINO CENTRUL Cluj
BOSAN/10/10 Cluj
Bogdan Cluj R.C.
JONAS TUDOR
ROȘA GLOD
TOLAN ANA Tolcan
KISS SEABOLDS
PATATICS ALEX
MARIO MURARIEK
CATANIA DANIELA Cluj

Dilema CĂLĂTORULUI

"În 670, episcopul franc ARCULF vede în IERUSALIM o coloană care proiecta umbră: ar fi putut deduce că e amiază. Nicidecum. A căsat în asta confirmarea a ceea ce știa: o dovadă că orașul sfânt este în centrul pământului."

Această relatare a lui PAUL ROUX (citată de RENÉ BERGER în "Artă și comunicare", Meridiane, București, 1976), astăzi, mai mult decât în trecut, tinde să-mi "scurtcircuiteze" gândurile privind posibilele călătorii prin Europa.

De cele mai multe ori călătoria mă pune în fața următoarelor: de fiecare dată descopăr cu oarecare surprindere că noile experiențe trăite nu sînt în raport cu cele vizitate (doar simple pretexte!), ci în raport cu un ansamblu cultural cărui îi aparțin, reacțiile fiindu-mi subsumate unui pattern cultural. Astfel: 1984, GDANSK, Strada "Lungă". În timpul plimbărilor

mele (întreaga "zonă" turistică - excepțională!), mai toate reflecțiile

IOAN GALEA

(urmare în pag 11)

STRADA LUNGĂ GDANSK

conversația

COLEGIUL DE REDACȚIE

Roxana Cherecheș Florin Hornoiu
Valentin Constantin Călin Man
Florin Didilescu Ovidiu Pecican
Ioan Galea Gheorghe Săbău
Ligia Holuță Viorel Simuiov
Liliana Trandabur

Hachetă și prezentare artistică

Iosif Stroia

Țipar

Remus Nica

REDACȚIA:

3-dul Revoluției 85, ARAD

Tipografia: CDSA & "Precizia" ARAD

Tiraj: 1000 exemplare

I N T E R M E D I A

REVISTA
CLUBULUI DIN ARAD

conversația

colecția

afișe

